

Anna Walsch, of het Iersche meisje.

<https://hdl.handle.net/1874/356537>

22
ANNA WALSCH,

OF

HET IERSCHE MEISJE.

Te ROTTERDAM, bij
M. WIJT & ZONEN.

1841.

[59]

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHYSICS DEPARTMENT
5712 S. DICKINSON ST.
CHICAGO, ILL. 60637

ANNA WALSCH,

OF

het Iersche Meisje.

In een der streken van *Ierland*, leefde voor eenigen tijd eene zeer arme familie, met name Walsch. Het hoofdzakelijkste middel van het bestaan der moeder en dochter, was de arbeid van Micael Walsch en zijnen zoon Thomas. Deze vier personen uit welke de geheele familie bestond, leefden gelukkig en te vreden, tot dat de zoon, door de koorts overvallen, ziek werd en stierf. Kort na zijnen dood, werd ook Anna een meisje van bijna negentien jaren oud, ziekelijk en zwak. Het verlies van het dagloon van den zoon, en de uitgaven welke zijne ziekte en zijnen dood noodzakelijk maakten, veroorzaakten deze arme menschen grooten nood, zoodat zij dikwijls genoodzaakt waren, om Anna

bij de buren rond te zenden, om melk en andere behoeften. Dikwijls ging zij ook naar de woning van eenen Edelman, welke omtrent eene vierde mijl van hare hut verwijderd was. Hier ontmoette haar op zekeren dag, aan den ingang van het voorportaal eene vreemde dame, die getroffen door haar ziek en uitgeteerd ge-
laat, haar vroeg naar de oorzaak van hare ongesteldheid. Na haar eenige kleedingstukken, aan welke het arme meisje groote behoefte had, gegeven te hebben, ging de dame een paar dagen later, deze arme hutbewoners bezoeken.

Hare hoofdbedoeling bij deze bezoeken was, om deze ongelukkigen, ook in hunne geestelijke behoeften tot nut te zijn. Zij deed, bij gelegendheid eenige vragen aan Anna over dit gewichtig onderwerp, en bemerkte aan hare antwoorden; dat zij in dit opzigt alleronkundigst was. Toen zij zeide: dat zij niet lezen kon, zeide de dame, dat zij somtijds komen en haar eenig gedeelte uit den Bijbel wilde voorlezen. Anna betugde, dat dit haar zeer aangenaam zoude zijn, en de dame ging voort met te bezoeken.

Mrs. Nickson, dit was de naam dezer dame, werd in den beginne harer pogingen, om Anna te onderwijzen zeer ontmoedigd. Hare onvatbaarheid om iets te begrijpen was zeer groot;

doch haar verlangen om te leeren, en het steeds zichtbaar naderend einde van haar leven, verbonden met de gedachte, dat God dikwijls waarheden aan kinderen openbaart, welke Hij, voor den wijzen en verstandigen verborgen houdt, drongen Mrs. Nickson, om in hare pogingen te volharden. Dikwijls zeide zij bij zichzelf: de Heer vond mij altijd traag in het leeren, en dikwijls onwillig onder zijn onderwijs; maar nooit verliet Hij mij. Ik wil zijn gedrag omtrent mij gehouden, ten opzichte van dit meisje zoeken natevolgen, en als het Hem behaagt mijne pogingen te zegenen, dan zal ik niet te vergeefs gearbeid hebben.

In plaats dan van vermoeid te worden, door dit werk, deed Mrs. N. alles, om hare meeningen zoo duidelijk te maken, als haar mogelijk was. Op zekeren dag, het zevende Kap. uit den brief aan de Hebr. lezende, en genaderd zijnde tot het XXII vers: *van een zoo veel beter verbond is Jezus borge geworden*, vroeg zij Anna, of zij wist wat dit beteekende, beleed zij hare onkunde, en verzocht om eene verklaring van deze woorden. Veronderstel eens, zeide Mrs. N. dat gij aan uwen landheer eene groote som schuldig waart, en dat gij niets had waarmede gij hem zoudt kunnen betalen, dan zoude hij u volgens de wet, in de gevangenis

kunnen laten werpen. Maar als ik uwen nood hoorde en uwe schuld op mij nam, en alles voor u betaalde, dan zoude ik, in dat geval uwe borg en gij zoudt vrij zijn door hetgeen ik voor u gedaan had. Dus werd Jezus borg voor allen die in Hem gelooven, uitdelgende hunne schuld bij God, zoo dat allen, die in Hem gelooven, vrij zijn van de verdoemenis.

Anna. O! nu versta ik u. Maar wilt gij hiermede aantoonen, dat wij schuldenaren bij God zijn; hoe kan dat wezen?

Mrs. N. Dit is inderdaad zoo en ik ben voornemens, u dit aan te toonen, door u te verklaren wat ik meen. God heeft ons eene heilige wet gegeven, welke alle menschen verplicht zijn te gehoorzamen. Deze wet, wier hoofdinhoud begrepen is in de tien geboden, wordt als goed en heilig erkend, door het geweten van alle menschen; en zelfs zij, die nimmer iets van deze wet hoorden, vinden dezelve geschreven in hunne harten, zoo dat zij het goede en het kwade weten te onderscheiden.

Anna. Maar is het waar dat God allen wil straffen, die deze wet overtreden?

Mrs. N. God zegt: vervloekt is een iegelijk die niet blijft in alles wat geschreven is in het boek der wet, om dit te doen; en de ziel die zondigt zal sterven.

Anna. Ik vrees dat ik deze wet overtreden heb. Gij weet, gij hebt mij gisteren de tien geboden voorgelezen, en mijn hart zegt mij, dat ik vele dingen tegen dezelve gedaan heb.

Mrs. N. Ik weet zeker, dat gij het gedaan hebt. Gij en ik en de geheele wereld hebben gezondigd tegen God, en deze zondige toestand, in welken wij allen van natuur verkeeren, is het welken ik bedoel, door te zeggen, dat wij allen schuldenaren voor God zijn.

Anna. Maar als ik de wet van nu af aan niet meer overtrede, dan zal God mij toch wel vergeving schenken?

Mrs. N. Zoudt gij geene schulden meer hebben bij uwen landheer, door nu voortaan te betalen hetgene gij schuldig zijt?

Anna. O ja! hij zoude de te voren gemaakte schuld met mij moeten verrekenen,

Mrs. N. Hoe kunt gij dan denken, dat uwe tegenwoordige gehoorzaamheid, uwe verledene ongehoorzaamheid tegen God weder goed kan maken? En als dit ook mogelijk ware, gij kunt ook nu Gods wet niet volkomen onderhouden; want dezelve is volmaakt heilig en gij zijt een zondig schepsel.

Ann. Maar waarom gaf God ons dan eene wet, welke wij niet volbrengen kunnen?

Mrs. N. Merk op, terwijl ik uwe vraag zal

beantwoorden. God is onze Schepper, en derhalve de Opperheer van alle menschen. Hij was dus genoodzaakt, om aan zijne schepselen wetten te geven, naar welke zij zich te gedragen hadden, en een volmaakt wezen, kon geene andere, dan eene volmaakte wet geven. God schiep den mensch goed, en in staat om alles te doen, wat Hij in zijne wet verlangt; maar de mensch viel door ongehoorzaamheid in den hof van Eden; en sedert zijnen val zijn alle menschen, welke in de wereld, uit de zondige natuur hunner gevallene ouders geboren zijn, onbekwaam tot het onderhouden van Gods geboden. Doch God kan geen welgevallen hebben in iets, dat niet overeenkomt met hetgeen Hij heeft voorgeschreven; want het is onmogelijk, dat Hij verandere, welk eene verandering ook in zijne schepselen moge plaats hebben. Dus kunt ge zien Anna, waarom God eene wet gaf, en waarom deze wet eene volkomene gehoorzaamheid vordert; en dat de oorzaak waarom wij dezelve niet volbrengen kunnen, in onze verdorvene natuur te zoeken is.

Ann. Maar is het niet onregtvaardig en onredelijk van God, ons menschen te straffen om de overtreding zijner wetten?

Mrs. N. Kunt gij een gebod van God opnoemen hetwelk onregtvaardig en onredelijk is?

Ann. (Na een oogenblik zwijgens.) Gij hebt mij dezelve zoo dikwijls voorgelezen, dat ik allen nit het hoofd zou kunnen opzeggen: doch ik kan er mij geen denkbeeld van herinneren, hetwelk niet goed en redelijk is.

Mrs. Wel aan dan, als gij mij toestemt, dat Gods geboden goed en redelijk zijn, waarom zegt gij dan, dat Hij onregtvaardig en onredelijk zoude zijn in het straffen van hen, die zijne wetten overtreden? Maar zeg mij Anna, waarom kunt gij niet bewijzen, dat God onregtvaardig zoude zijn, door diegene te straffen, die aan zijne wetten niet gehoorzaam zijn?

Ann. O! dewijl ik zelve deze wetten verbroken heb, en gevoel, dat alle mijne tegenwerpingen ijdel zijn. Ik heb verdiend, door God verdoemd te worden; en als Hij het doet, zal ik niemand daarover kunnen aanklagen, dan mij zelve. Ik ben dankbaar voor alles, wat gij aan mij gedaan hebt, maar ik ben bevreesd door hetgeen gij tot mij van God gesproken hebt, en ik vrees nu meer dan ooit voor den dood, en nogtans al de bureu zeggen, dat ik evenmin van mijne ziekte zal herstellen, als de arme Thomas. O! bid gij God, dat Hij mij genadig zij; misschien zal Hij u verhooren.

Mrs. N. Ik ben een zondaar, zoo wel als gij, en mijne gebeden hebben in zich zelve niets

verdienstelijks, doch ik vrees naar uw spreken geoordeeld, dat gij alles vergeten hebt, wat ik u omtrent Christus, den behouder van zondaren gezegd heb. Herinnert gij u niet, hetgeen ik u zoo even van Hem verklaard heb, als borg zijnde, voor onze schuld?

Anna. Nu begin ik u te begrijpen. Onze zonde is de schuld, van welke gij gesproken hebt. Maar zegt gij niet, dat wij in Christus barmhartigheid kunnen verkrijgen?

Mrs. N. Dat zeg ik niet, maar God, die God, tegen wien wij gezondigd hebben, heeft gezegd: in Christus wordt u gepredikt vergeving van alle zonden, en door Hem worden allen, die gelooven, geregtvaardigd van alles, waarvan zij niet kunnen geregtvaardigd worden door de wet. Dit is een getrouw woord en aller aanneming waardig, dat Jezus Christus in de wereld is gekomen, om zondaren zalig te maken.

Anna. Waarlijk, daar alle menschen zondaren zijn, zoo moest iedereen zich verblijden over deze boodschap van Christus. Doch gij zegt, dat ik een zondaar ben, en ik ben overtuigd, dat het zoo is; wat aanspraak kan ik dan maken op Gods genade? waardoor kan ik de verlossing in Christus verdienen?

Mrs. N. Gij kunt noch aanspraak maken op

Gods genade, noch eenige gunst van God verdienen, en veel minder de grootste van alle zegeningen, namelijk de verlossing door zijnen Zoon. Maar de zondaar wordt behouden door de vrije genade Gods, en niet door de werken, opdat niemand roeme. Jezus kwam niet om te roepen regtvaardigen, maar zondaars tot bekeering: en zegt, dat allen die tot Hem komen, zal Hij geenszins uitwerpen.

Het gezigt van het arme meisje toonde, dat zij verheugd was over hetgeen Mrs. N. tot haar gezegd had; en toen zij den volgenden dag terugkwam, zeide Anna: „Ik heb nagedacht over alles, wat gij gisteren tegen mij gezegd, en veel van hetgeen gij mij gisteren uit den Bijbel hebt voorgelezen, kwam juist overeen, met hetgeen gij van ons zondige wezens gezegd hebt, gelijk ook met dat van den Christus den Verlosser. Gij hebt mij uit de Schrift bewezen, dat ik een zondaar ben, onbekwaam om mij zelve te helpen; doch gij hebt ook gezegd, dat Christus mij behouden kan. Ik wil dan ook niet wanhopen in het verkrijgen van genade, maar ik wil op Hem vertrouwen. Ik ben nu niet meer bevreesd over hetgeen gij tot mij, aangaande God, gesproken hebt, maar ik ben er dankbaar voor.”

De oogen van Mrs. N. werden vervuld met

tranen van dankbaarheid en vreugde, terwijl Anna sprak. Zij nam de hand van het meisje en zeide: » Geef God alleen de eer; ik ben uw medezondaar, en ik heb niets te hopen buiten den Heiland, met welken ik u heb bekend gemaakt. Maar God heeft zijne vrije genade aan mij verheerlijkt, en mij iets doen ondervinden van de verlossing door Jezus aangebragt; en het is mijne vreugde, mijne mede verlorene zondars bekend te maken met dit algenoegzaam middel, hetwelk eene oneindige wijsheid voor zondaren heeft daargesteld." Van dezen tijd af bezocht Mrs. N. Anna steeds met genoegen, daar haar gemoed zich elken dag meer voor de heerlijke waarheden, welke in het Woord van God geschreven zijn, schenen te openen. Het was haar zeer smartelijk, dat zij niet zelve lezen kon, en zoude getracht hebben het te leeren, indien zij niet geweten had, dat zij waarschijnlijk spoedig sterven zoude.

Op zekeren dag kwam Mrs. N. in de hut, en vond Anna spinnende. Op hare vraag, of het beter met haar was, daar zij dit werk verrigten kon, antwoordde zij: » ik ben niet beter, maar mij dacht, dat ik eens beproeven moest, of ik nog iets spinnen kon, en daarom nam ik het wiel van de plaats, waar het sedert den dood van Thomas gestaan had, en ik zie,

dat ik van tijd tot tijd nog wel iets doen kan. Wanneer ik elken dag maar een weinig spln zoo zal dit eene ondersteuning zijn voor mijne moeder, en gij weet, gij hebt het mij zelf gezegd, dat de geringste mensch, die de leer van God en onzen Zaligmaker geloof, dezelve kan gehoorzamen; en ook ik wil trachten het te doen. Hare hoop was gevestigd op Christus Jezus en zijne genade; doch zij deed steeds alles, om hare liefde tot Hem te betoonen, door het onderhouden van zijne geboden; en in vele gevallen toonde zij haar geloof door hare werken. Een landman, die in de nabijheid woonde, zeide: „Ik weet, in welk eene Godsdienst deze dame Anna onderwezen heeft; maar nooit in mijn leven zag ik een meisje zoo veranderd. Zij, die vroeger zoo langzaam was, en zonder te werken voortleefde, houdt nu hare hut rein en doet alles, om hare arme ouders te helpen. Ik wenschte dat mijne dochters er eenigzins naar geleken.”

Van nu af werd Anna zichtbaar zwakker, en leed veel door pijn in hare zijde; doch nooit hoorde men haar morren, maar dikwijls zeide zij: „de Heer legt zijne hand zacht op mij;” en hare vurigste begeerte was naar het toekomende.

Op zekeren tijd kwam Mrs. N. bij Anna met tranen in hare oogen, en zeide: „Anna, ik

heb geen verblijdend nieuws voor u, ik moet u verlaten." » Gaat gij mij verlaten," zeide Anna, » o neen, dat doet gij niet. Gij hebt mij beloofd hier te blijven, tot dat de Heer mij uit deze wereld wegneemt." » Het is zoo," zeide Mrs. N., » ik beloofde het u, doch kon toen de omstandigheid nog niet weten, welke mij nu van hier roept. Het regiment van mijnen man is uit *Ierland* teruggekeerd, en zal over eene week te *Dublin* zijn, alwaar ik door hem verwacht wordt." Anna konde zich van tranen niet onthouden, en riep uit: » Als gij weg gaat, wie zal mij dan bijstaan in de ure des doods, en tot mij spreken over Jezus, den Behouder van zondaren?"

Mrs. N. De Heer zal met u zijn; Hij zal u nimmer verlaten noch begeven. Herinnert gij u niet, wat David zegt in den 23sten Psalm: *Al ging ik door een dal der schaduwe des doods, ik zal geen kwaad vreezen, want Gij zijt met mij!*

Twee dagen hierna kwam Mrs. N. om Anna vaarwel te zeggen. Zij was meer bedaard; doch onder het storten van tranen zeide zij: » Dit is voor de laatste keer; ik zal u niet wederzien. Hoe aangenaam waren mij uwe bezoeken. Het was de Heer, die uw hart neigde, om tot mij te komen en mij met zijn heerlijk Evan-

gelie bekend te maken; en nu Hij u van mij afroept, hoop ik van ganscher harte te zeggen: Zijn wil geschiede."

Mrs. N. Het verheugt mij, u sterk genoeg te zien, om u aan den wil van onzen hemelschen Vader te kunnen onderwerpen; en daar het nu voor het laatst is, dat wij elkander hier op aarde ontmoeten, zoo zeg mij uit den grond van uw hart: »Wat is de grond van uwe hope voor God? Wat geeft u vertrouwen en sterkte, bij het vooruitzigt van den dood en het oordeel?" — Zij antwoordde met eene sterke stem: »Jezus is mijne éénige hope. Ik weet, dat Hij een kleed der gerechtigheid voor mij heeft, en dat, ofschoon ik de hel verdiend heb, ik aangenomen ben om zijnentwil."

Mrs. N. was tevreden met haar antwoord, droeg haar in het gebed aan God op, en verliet haar, wel niet zonder tranen, maar toch in de aangename hoop, van haar eens te zullen wederzien voor den troon van God, om zich voor eeuwig met haar in zijnen lof te vereenigen.

Anna sukkelde nog omstreeks drie maanden, waarna zij stierf, en Mrs. N. hoorde geene bijzonderheden bij haren dood voorgevallen, doch de lust welke zij hoorde dat Anna tot het laatste toe bewezen had, in het lezen van Gods woord,

deed haar met grond hopen, dat zij in staat gesteld was, om haar vertrouwen tot den einde toe vast te houden.

Mogten de lezers van dit kleine berigt zichzelve, even gelijk Anna zoo leeren kennen, als zij waarlijk zijn: schuldig voor God, buiten staat om eenigzins zijne gunst te verdienen; en eveneens bekwaam gemaakt worden, om hunne hoop op Hem te vestigen, die in de wereld kwam om zondaren zalig te maken; die stierf als een regtvaardige voor onregtvaardigen. Dan zullen zij geregtvaardigd door zijn bloed, behouden worden van den toorn. Want God heeft de wereld zoo lief gehad, dat Hij zijnen eeniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk, die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe; en God zond zijnen Zoon in de wereld, niet om dezelve te veroordeelen, maar om dezelve te behouden.